

за тяхна безкрайна радост, се въртеше неимоверно бързо и дори пръскаше малки капчици настрана. Децата току-що бяха нагласили тази играчка и до такава степен бяха се залисали в нея, че не се обърнаха дори да погледнат кой спря зад тях. Орфей клекна, развълнуван до дъното на душата си, почернял, паднал от умора и глад. Първом той залъга децата, и те му отчупиха по малко хляб от торбичките си. Сетне той ги запита от къде са, на колко години са, кои са родителите им и къде живеят.

Полека-лека, без дори да се усетят, децата разказаха много работи, но Орфей чу с примряло сърце само ония, които толкоз много и от толкова дълго време го интересуваха. Най-напред той научи най-важното — у Орфееви се настанили няколко чужденци, които били изпратени от далечен град. Отначало тези чужденци казвали, че са изпратени от момчето на чича Прима да му погостуват малко,